

آسیا

ورکھ

Ketabton.com

ناول

لیکوال: سیدادریس سادات

ڈیزائن اور کمپوز: امجد پاچا

S a i d A d r e e s S a d a t

بسم الله الرحمن الرحيم

د کتاب پیژندنه!

ورکه اسیه (ناول)

د کتاب نوم .

سید ادريس (سادات)

لیکوال .

عابده (شینواری)

مرسته .

۲۰۲۳

کال .

0731363201

د لیکوال شماره.

<https://t.me/sadatketabtoon>

تلگرام چینل .

<https://youtu.be/BHsqoWKvlqU>

یوتیوب چینل .

<https://chat.whatsapp.com/KXxowf0dIHRDKR>

واتساپ گروپ .

که چیرې تاسې هم خپلو ناولونو او کتابونو ته ډیزاین ورکوی، یا هم د

ناول لیکلو په اړه مشورې ته اړتیا لری،

ماسره په لاندې واتساپ نمبر اړیکه ونیسئ.

0731363201

ڊالِي

ٽولو هغو ملڪرو ته دي دا ناول ڊالِي وي، چي زمورن تشويق په يوتيوب كي هم کوي، که چيري تاسي د بنڪلو کيسو اوريدلو شوق لري، يا هم غواري، د لوي ناول کيسه په لسو دقيقو كي واورِي، نو زما لاندني يوتيوب چينل در سره تعقيب ڪري.

انشالله پدي چينل كي به زه تاسي ته د هر ناول مقصد راتولوم، او تر تاسي به يي درسوم.

تر څو تاسي وکولاي شي، په لڳ وخت كي د ڊيرو ناولونو کيسي واورِي.

لاندني چينل در سره ضرور تعقيب ڪري، او له ويڊيو گانو يي خوند واخلِي.

مننه.

<https://youtube.com/@muramradiohd>

خبرتيا:

سادات انلاين اکاډمي:

دغه اکاډمي چې ما سيدادريس سادات جوړه کړې، که
چيرې انلاين زده کړو ته اړتيا لري.

نو مور يې درته د گوگل ميت له لارې وړاندې کوو.

په دغه اکاډمي کې د يوټيوب زده کړه، د انگليسي زده کړه
او د قران عظيم شان برخو تدريس کيږي.

که چيرې شايقين ياست، نو له ادارې سره يې په لاندې
شماره اړيکه نيولای شئ.

0779011816

نوټ: دغه شماره زما نده، زموږ د ادارې ده.

لاسي ساعت مي آوازونه شروع ڪرڻ، له خوبه راپاڻڻدم،
سترگي مي وموڻي، له لڙ ڇنڊ وروسته مي تر سترگو
اغزني ڪچري و غور ڇيڏي، ساعت ته مي وڪتل، پخيل وخت
راپاڻڻدي وم.

پوره دري بجي وي، دا مهال مي وڪتل چي سپين سري مور
مي هم راته په دروازه ڪي ولاڙه ده، نه پوهيرم چي چا به
راپاڻڻولي وه.

خو فڪر ڪووم، زما د تگ غم ورسره و،

تشناب ته ولاڙم اودس مي وڪر، تر ڇو په لاره ڪي د يخو
اوبو د اودس بنڪار نشو، تر لڙ ڇنڊ وروسته مي خيل اوبني
او وراره هم پاڻول، تر ڇو هغوي هم د تگ لپاره امدگي
ونيسي...

هغوي هم هر يو په وار وار اودس وڪر، زه مي له خپلي مور
سره ڪيناستم، د ٽولي ورڇي تقسيم اوقات مي ورته تپر ڪر،
ويل يي ڀير بنه انشالله خداي به دي پخيل ڪار ڪي ڪامياب
ڪري.

يو ڇه پيسي يي له جيب ڇخه راباسلي، ويل يي:

هن دا پيسي واخله زويه په لاره ڪي به درته پڪار شي.

له مور څخه مې ځانگړې مننه وکړه، خدای پاماني مې ورسره وکړه، مور درې واړه په دې شین سهار کې پخپل هدف پسې روان شو.

په کوڅه کې خو هیڅ د ریکشي درک نه لگېده، مگر په عمومي سړک کې بیا یو څه ریکشي تېریدې راتېریدې، د پسرلي وړمې خورې شوې وې، خو یخني لا هماغسې زور کې وه، آسمان هم وریځ وو.

په سړکونو کې د کورنیو سپو غیاخته، د هر پلورنځي پلورونکی ویده وو، او خرار یې تر ډېر لري ځایه ته، ټول انسانان داسې بیده ول، تا به ویل لکه مړه چې دي.

دا مهال مو مخې ته یوه زیړه ریکشه ودرېده، خبره مو ورسره وکړه تر څو مخابراتو چوک ته مو ورسوي، ویل یې پوره سل افغانی درڅخه اخلم، زمونږ هم په زړه کې زور نه وو، بغیر له کومې خبرې ورسره کیناستو، ریکشه روانه شوه.

اوبني ته مې وویل:

قاري صاحب! گوره داسې موټروان سره به خبره کوي چې په لاره بڼه بنایسته ټیپ ولري، ویل یې سمه ده.

هر کله چې هډې ته ورسېدو، نو له ډریور سره مو خبره وکړه پوره په شپږ سوه افغانی یې تر کابلې رسولو، لدې

موٽروان سره ڪرولا وه، د ٽيپ پوئنتنه مو ورڇه وڪره،
ويل يي چي شته دي، له همدې ڊريور سره ڪيناستو.

په گاڏي ڪي يي نعت تيار لڳڊلي وو، خو زمور مقصد وو،
چي په ٽيپ ڪي موزيڪ واورو دا چي هغه وخت مو عمر ڪم
وو، نو ڊريور ته مو هيڇ هم ونشول ويلاي، بس په ٽوله لار
ڪي مو نعتونه واورڊل، د لياري په منڇ ڪي باران شروع
شو.

په بنينبه باندي هر ڇاڇڪي داسي تپريده تا به ويل لڪه زما
ليدل يي تر ٽولو ستر ارمان وو، په هر ڇاي ڪي اوبه ڍنڍ
شوي، ڊريور په يو ڇاي ڪي د لمونڇ ڪولو لپاره ودريد،
لمونڇ مو وڪر، دا چي باران ڊپر تيز وو، نو په ڊپر ڪم وخت
ڪي زيات لوند شوم.

بيرته خپل موٽر ته راغلو، دي ٻنڪلي باران راته زما مينه
آسيه را په ياد ڪره، چي د ليدلو لپاره يي زه ڪابل ته روان وم.
ڙر مي موبائل راوخيست، د آسيه مسيجونو ايڊي باندي مي
ڪليڪ وڪر، ليڪلي يي وو:

سلام جان! چپرته راورسيدي؟

ما ورته وليڪل:

سروبي ڪي يم،

ډريور يوه چونډۍ نښوار واچول، او نعت يې ورو ورو په
سندره بدل شو، دا مهال بيا موبایل وښرنګېد، اسيه ليکلي وو،
جان پدې واورين موسم کې مې ډير زيات ياديرې، ما ورته
وويل:

څه؟

واورين موسم؟

ويل يې:

هو

ما ويل سمه ده، دا راته ووايه چې چرته به سره ګورو.

ويل يې:

گل بهار سنتر ته راشه له همدې ځايه به بيا نورو ځايونو ته
ولاړ شو.

ما ورته وويل:

سمه ده، موټر چلونکي دا سندره لګولي وه چې وايي:

څو چې درزم درزم دلبره

په ما به لاره کې ماښام شي

په سيند ګډيرم بې ګوډره

په ما به لاره کې ماښام شي

د حالاتو سره برابره سندرہ وه.

قاري صاحب ته مي وويل:

تاسي ڪابل ڪي چيري ڪي؟

ويل يي مورن ڪابل ڪي چڪر وهو، دا چي زما دنده وه، نو ماته
يي وويل:

ته خپل ڪار ته ولاڙ شه، مورن به چڪر وهو بيا دري ورڪي
وروسته سره گورو، ما دوي ته وويل:

زما په گل بهار سنتر ڪي لڙ ڇه ڪار دي، زه هلته هم ڪم،
قاري صاحب وويل:

هلڪه گوره گل بهار سنتر ڪي سوپ هم غاب په دوه سوه
افغاني دي، حيران شوم چي دا به ڇه ڪووم، ما سره په جيب
ڪي ٽولي دري زره افغاني وي چي شپڙ سوه به وس دي
ڊريور ته ورڪوم.

او له هغي خوا ڇخه ڪرايه هم وه دا ٽوله اوني تيروول هم وو،
خيال مي نه وو، وراره مي راغڙ ڪرل، دا وگوره زيده پاس
په غره واوره پرته ده، ما چي له موٽرسر وباسه د باران
ڇاڇڪي مي په سترگو وموبنٽل، بيا مي هم وليدل چي د غره
په سر واوره شروع ده.

زما دا لومړی ځل نه وو، چې واوره مې لیدله، بلکې تر دې د
مخه هم ما پیره لیدلې وه، خو د وراره مې دا لومړی ځل و،
چې واوره یې لیدله.

ورو ورو له باران څخه د آسمان څاڅکي په واوره بدل شول،
او مور هم د کابل په ختیځه دروازه د کابل وبنار ته ننوتل،
موټر خپل تم ځای ته ورسېد، او مور سره جلا شو.

ما یواځې بنار ته یو موټر کرایه کړ، او روان شوم، دا
موټروان بڼه د اکاږې سړی وو، تر بناره مو بڼه گپ شپ
ولگولو، په بنار کې د گل بهار سنټر و مخې ته کپوتم، د دې
اپارتمان مخې ته څو پولیس ولاړ ول، او هر کس یې تالاشي
کاوه.

ما هم تالاشي ورکړه او ور ننوتم، زړه نا زړه هم وم، ځکه دا
مې لومړی ځل و، چې د خپلې ملگري آسیه سره مې لیدل،
اسیه ته مې زنگ وواهه، ویل یې چې لیفت ته ننوزه او
آخري منزل ته راشه، همداسې مې وکړل، لیفت تر اخيري
منزله راوخپولم.

آخيري منزل کې راته بنکلې آسیه ولاړه وه، له هغې سره یو
ځای په لیفت کې تر اخيري منزله راکیوتم.

بیا نو یو څه ماهیان مو راوغوښتل پوره پیسې یې یو نیم زر
افغانی شوي، ما جیب ته لاس کړ، خو آسیه زما لاس ونيو،

پيسی یی له خپل بیگ څخه راوباسلې او ولاړ نفر ته یی
ورکړی.

ماد ورکولو ډیر ټینګار وکړ، خو ویی نه منله اخر ترې زه
روان شوم، له لاس څخه یی ونیوم، او راته یی وویل:
ته ولې نه پوهیږی جان!

ما سره پيسی شته کنه زه به پرې څه وکم ها، ما ورته وویل:
زه یو ننګر هاری ځوان یم، او هیڅکله هم داسې کار نشم
زغملای، زه بی غیرته نه یم چې خپله خرچه پخپلې مینه
باندې ورکړم.

له لاس څخه یی ونیوم، بیا یی سر زما په ګونډو کینود او
ویی ویل:
جان!

ته زما ژوند، ساه، وجود، زړه بلکې هر څه یی، که چیرې
تاته زه ګرانه یم، نو دا واوره چې له ما سره به یو ځای کې
هم ځان نه تاوانی کوی.

ته پوه شوی؟

ماورته وویل:

نا!

بیا یی وویل: خیر دی زره می، خان دی مه تاوانی کوه، زه
ستا په تاوان دپر زیاته خفه کیرم.

خبر دی کنه جان!

ما تندی بروس ونیو، هغی زما پر اوره لاس کینود،
تر لاس یی ونیولم او روان یی کرم، ویل یی که چیری ته
داسی خفه یی نو زما د دی ورخی خوشحالی توله له منخه
خی.

ته پوه شوی؟

ما خه خواب ورنکر.

بیا یی وویل:

جان خیر دی کنه خوشحاله شه، رازه چی کوم بل های ته د
چکر لپاره ولاړ شو،

بس بله چاره نه وه موتر کی کیناستو، ماته خو کابل کی د
چکر هایونه هېخ معلوم نه وو، خو دا بنه وه چی آسیه ته د
چکر هر های معلوم وو، دریور ته یی وویل، چی تر خو
قرغی ته مو بوزی.

دا موتر مو شخصي نیولی وو، زما او د آسیه خخه بغیر نور
پکی هیخوک هم نه وو، آسیه به همدا ماته دپر دپر راکتل، ما
ور خخه خان خفه نیولی وو.

حُکله ضمیر می دا هېڅکله هم نه منله، چې یوه انجلی دې زما پر حای یو هتیوال ته پیسې ورکړي.

نه پوهېږم دا می د حوانی بد عادت وو، که ښه خو فیصله یې درنو اورېدونکو ته پرېږدم.

په هر حال کله به آسیه راڅخه لاسونه چاپیر کړل، کله به یې راڅخه غوږ کش کړ، او کله به یې هم راباندې د ناز په سترگو د بانوگانو غشي وروول، زما لومړی وار نه وو چې د آسیه سره می لیدل، بلکې تر دې وړاندې هم ورسره خو حله مخامخ شوی وم.

خو هغه وخت می پوهنتون کې لیدلې وه.

مخکنی کیسې خو ډیرې اوږدې دي، مگر که وروگرځو، نو زما د ژوند خوندورې څهنې به یو حُل بیا را تازه شي.

زه به یو حُل بیا د خیال په تال کې تر ډیر وخت وروسته د آسیه سره د کابل په پوهنتون کې د حوانی خوشحاله شیبې تیرې کړم.

او یو دوه گړی به د خپل ژوند څخه ډېر زیات خوند واخلم. د ښوونځي په دوران کې می تر ټولو ستر آرمان دا وو چې یو تکړه پیلوټ جوړ شم، مگر هر کله چې د ښوونځي څخه فارغ شوم.

نو پوه شوم، چې په داسې مملکت کې ژوند کووم، چې هېڅ انسان هم پکې د خپلې خوښې مطابق شخص نشي جوړیدای، په ډېرو زیاتو ځایونو وگرځېدم.

سپین ږيري پلار به مې هم د کراچۍ چلولو پر مهال د تعلیم یافته اشخاصو نه داسې پښتنې کولې، چې په افغانستان کې څوک پیلوتې ویلای شي.

او کنه؟

تر ډېرو څواریو او زحمتونو وروسته دې نتیجې ته ورسېدم، چې په افغانستان کې هېڅ بن آدم د خپلې خوښې هنر مسلک او علم نشي حاصلولای.

ځکه چې دې وطن ته په هېڅ ډگر کې کار ندی شوی، او باید چې کار ورته وشي.

هماغه وو، چې د خپل لیاقت سره مې سم طب پوهنځي ته د کامیابېدو ملا وتړله، تر ډیرې څواری وروسته مې پر ځان دومره باور راغی چې انشا الله په ټول افغانستان کې را څخه څوک د کانکور امتحان جگه نمره نشي وړلای، د اماده گۍ د استاذانو ټوله توجو ماته وه.

او ماته به یې په ورځ کې پوره لس ساعته درس راکاوه، تر څو لوړه نمره یوسم، ما به هره ورځ شپاړلس ساعته درس

وايه او شپږ ساعته به مې خوب کاوه او نور دوه ساعتونه د ډوډۍ خوړلو همداسې د ورزش او خبرو کولو لپاره وو.

تر يو څه وخت وروسته د کانکور امتحان راورسېد، ما امتحان ورکړ، زما پارچه کې داسې سوال نه وو شکر، چې زه دې پرې مطمئن ونه اوسم، کور ته راغلم.

او تر ډيرې خواړۍ وروسته مې يو څه دمه وکړه، داسې وخت واقعاً چې ډېر خوند لري، زه په ځان سل سلنه باوري وم، چې انشا الله د ټول افغانستان عمومي اول نمره يم.

پدې ورځ چې مې پلار له کار څخه کور ته راغی، د امتحان جريان مې ورته تېر کړ، الله تعالی دې زما پلار او د ټولو ورونو والدينو ته جنتونه ورکړي، کوم خوند چې د هغه وخت په قيد کې وو، د دې وخت په زر ځله ازادۍ کې نشته.

پلار مې ډېر زيات خوشحاله شو، زما مور ته يې وويل:

د خيبر مورې!

وه د خيبر مورې! راشه ځوی دې تر ډېر وخت وروسته له درسونو څخه فارغه شوی دی، او پارچه يې هم ډېره عالي حل کړې ده، ته دې د ځوی سره کينه زه ځم تر څو نن مې د ځوی په خوشحالی کې درباندي يو څه خواړه وخورم.

پلار مې ولاړ او پدې ورځ يې راباندې د غټ مال ځيگر وخور، د هغه ځيگر خوند! واه! اوس چې هم يې راياد کړم. په خوله کې مې نيارې راپنډ شي، او چې تيرې يې کړم، لکه د خپلې مورکې د لاس خواړه مې خوړلي وي، داسې خوند کوي.

کاش چې زه اوس هم لکه د پخوا په څېر هيڅ وای، زما زړه ابې او سپين بريری بابا ژوندي وای، او په هماغه رقم ژوند وای، بس د قسمت فيصلې دي نو ژوند آخر پای مومي او مور به هم يوه ورځ ولاړ شو.

دا ورځ تېره شوه، زمونږ دکانکور نتایج پوره تر شپږو میاشتو وروسته راغلل، پلار مې راته د غریبې یو زړو موبایل رانیولی وو، ویل یې هله ځویه نمرې دې وگوره چې څه ته کامیاب شوی یې؟

ما خپله شماره و لینک ته واچوله په لومړي ځل هيڅ هم رانغلل، په دوهم ځل هم رانغی، په دریم ځل سره یې مخامخ زما نمرې راواړولې.

چو ومې کتل تندي مې گونځې شو، پلار مې راته حیران شو، ویل یې:

ولي خیره ځویه!

څه شوي دي، ما ورته وويل:

ولا بابا زه په ټول افغانستان کې څه چې په خپل ننگرهار کې
هم لومړی نه يم راغلی، بابا مې وويل:

ته دا پرېږده ځويه دا راته ووايه چې څه ته کامياب شو يي؟

ابا طب ته کامياب شوی يم!

خو په نمر و کې راسره درغلي شوي ده، زه نه پوهېږم چې
زه ولې په ټول ننگرهار کې دوهمه درجه راغلم.

خو دومره پوهېږم چې سوالونه مې ټول سم حل کړي وو.

دا خبره همدلته پرېدم.

راځم پوهنتون د آسیه سره لومړی ليدنه او خوندور ژوند ته!

زه يې د کابل طب پوهنځي ته ورکړی وم، او پوره تر
ديارلسو ورځو وروسته پوهنتون شروع کېده.

دا وخت زمونږ د ژوند حالات هم ښه شوي وو، ځکه چې
پلار ته مې په کومه خارجي موسسه کې د کار دنده ورکړل
شوي وه.

او همدا ډول ماته هم د پلار خارجي موسسې د ژباړې په
مقابل کې يو څه پيسې راکولې، چې په واټسپ کې به مې
ژباړه ورلېږله، زمونږ د پوهنتون د شروع کېدو موده هم پوره
شوه، او د همدې ورځې په سبا زمونږ پوهنتون شروع کېده.

دا شپه هم تېره شوه، په سبا يې ما د خپلې کورنۍ له غړو سره خدای پاماني وکړه او د کابل هډې سرک ته راووتم.

ډير ژر ورورسېدم، ډېرو ډرپورانو چغې وهلي، له يوه ډرپور سره مې تبه ولگېده، له خويه راته ډېر بڼه و ايسېده.

سور پلنکوچ يې درلود، د ننگرهار گرمۍ هم حانته يو څه ويل، د گاډي په اخري څوکۍ کې کښېناستم.

ډريور چغې وهلي خو نور کومه سورلۍ نه وه، د سهار خره وه، ماته خوب راغی.

په آرامهپه همدغه ځای بیده شوم، عجب خوب وو، سترگې مې ورغلې وې، پر ځان نه وم پوه شوی.

يو وخت مې يو خوږ آواز تر غوره شو، سترگې مې پرانيستلې، د بنیښې څخه يو ماشوم سر رانښاسلی وو.

تور مخ يې سخت وډار کړم، ويل يې اوبه اخلي؟

يو بوتل اوبه مې ور څخه واخيستلې، ما اوبه څښلې چې بڼې خواته مې وليدل، د اوبو بوتل را څخه وغورځېد.

ژر مې وچت کړ، په خوا کې مې يوه ښکلې انجلۍ چې تورو بانه گانو يې زما په زړه بار بار حملې کولې، ناسته وه.

د هغې شنې جامې پر تن وې، او د غومبورو لارو يې زما نظر بلې خواته نه پرېښود.

هک حیران شوم، ما خپلې ټولې خپلوانې انجونې لیدلې وې.
 ما خپلې گاونډیانې هم لیدلې وې، ما ډیرې زیاتې انجونې
 لیدلې وې.

خو دومره خایست ما پخپل ژوند لانه وو لیدلې، دا انجلۍ مې
 له زړه نه خوښه شوه، خلاصه دا چې د مینې په دریاب ور
 گډ شوم.

پوره تر نیم ساعته پورې خو ما او هغې صرف له منظرو
 خوند اخیسته، او هېڅ خبره مو نشوه کولای، خو هر وخت
 چې سروبي ته راورسېدو، نو ډرپور وویل:

کیوزی موټر مینځو، او هم تیل ور اچوو.

مور ټول کیوتو، زه ولاړم لږ څه تروه کبان سره د دوو
 ډوډیو مې راوخیستل، دوه ډوډۍ مې ځکه راوخیستې چې د
 شپې مې هم څه نه وو خوړلې او ډیر زیات وړی وم.

د کبانو والا په تروو کبانو شین نارنج وزبینه، بیا یې اغبار
 په پلاستیک کې واچاوه، د انجلۍ یخني کېده، ډرپور ژر ژر
 خپل کار ختم کړ.

او مور یو ځل بیا و خپلو څوکیو ته ور غلو، ما کباب
 پرانیسته، د کباب بوي خوندور وو، بغیر له ځنډه مې په
 خوراک شروع وکړه، یو څه خو مې ډېر په خوند خوند

وخور، خو چې پام مې شو، انجلی راته داسې کتل چې په
سترگو کې یې د غوښتلو غوښتنه کوله.

د یو کب د ملا تیر مې ورکړ، هغه هم ورته لگیا شوه، یوه
ډوډۍ ما وخوړه، او یوه هغې وخوړه، ما ورڅخه په ویریدلي
انداز وپوښتل:

تاسې هم لکه کابل پوهنتون ته روان یاست؟

ویي ویل:

نه

بیا مې وویل:

سمه ده.

په آسمان کې درزونه جوړ شول، او باران شروع شو.
سور پلنکوچ له ټولو موټرو څخه په تیز رفتار کې روان وو،
انجلی وویل:

تاسې ولې پوښتنه وکړه، چې آیا تاسې کابل پوهنتون ته روان
یاست.

ما ورته وویل:

بښنه غواړم، ما ویل که چیرې داسې چپ کینو نو دا منزل به
ډیر سخت شي.

ویل یی:

سمه ده.

زه درته وایم:

زه پخپل ژوند کې یوه مور لرم، او د ننگرهار یم.

خو اوس مهال کابل کې اوسېږو، زموږ په ننگرهار کې لږه
څه ځمکه وه، ما ویل چې هغه خرڅه کړم.

او د مور تداوي مې پرې وکړم، خو هغه ځمکه راڅخه زما
تره په زور نیولې ده.

هغه وایي، که چیرې ته خپله ځمکه غواړې، باید زما له زوی
سره واده وکړې، خو د هغې زوی یو نا لوسته او جاهل انسان
دی، زه د هغه له زوی سره ژوند نشم تیرولای، خو له بلې
خوا مې مې مور درملنې ته اړتیا لري.

سترگې یې له دردوونکو اوبنکو څخه ډکې شوي، ما ورته
وویل:

ستا د مور په درملنه څومره خرچه راځي؟ ویل یې دوه لکه
افغانی!

ما ورته بیا وویل:

که چیرې زه درته ووايم، چې دا کومک به درسره زه وکړم.

نو خومره به خوشحاله شي؟

ويل يي:

که چيري داسي وشي، زه مي له خپل ژوند هم تېريزم،
خو داسي توکي راسره ډېرو کړي دي.

ما ورته وويل:

زه توکو والا نه يم.

سمه ده.

ما او تا دواړه به بناړ ته ولاړ شو او پيسي به درکړم.

ويل يي:

سمه ده، وبه گورم نو!

زما او د هغي تر منځ لدې خبرو وروسته چوپتيا خوره شوه،
خو ما د چوپتيا ديوالونه ونړول، ورته مي وويل:

ستاسي نوم څه دی؟

ويل يي:

داسي مرسته مي نده پکار چې زما عزت ته پکي تاوان
پيښيږي.

ما ورته وويل:

نه نه خدای دی نکړي.

ما خو هڅې پوښتنه وکړه، زه له تاسې سره مرسته ستاسې د
بې وزلی لامله کووم.

ویل یی:

سمه ده، بیا نو داسې پوښتنې مګوی.

ما وویل:

سمه ده.

انجلی چې شوه.

ما هم په غوږونو کې ګوشکیانې ورکړې، او د مینې په
رنگینو ټالونو کې خوب یوړم.

یو وخت مې چا لاس وڅوځاوه، ومې کتل هماغه انجلی وه.

یو سوړ اسویلی مې وکپښ، له انجلی سره یو ځای راکیوتم.

ډریور ته مې کرایه ورکړه، بیا مې تر ښاره یو ځانګړی
موټر کرایه کړ.

د کابل هغه کورونه چې رنگونو یې ښکلا دوه چنده کړې وه.

بیل خوند درلود.

د ډریورانو شور، د انسانانو ګڼ والی، او د ټیکسیانو بوی د
کابل له لویو ځانګړنو څخه دي.

انجلی راته وویل:

خا تاسې خو زما د نوم پوښتنه کوله، لومړی تاسې ووايي چې
ستاسې نوم څه دی؟

ما ورته وویل:

زما نوم خیبر قلندری دی.

د ننګرهار یم، او په خپل کلي خپوه کې اوسم.

او تاسې؟

ویل یې:

زه عایشه شینواری یم.

تاسې مه خفه کیرئ، ځکه ما چې د هر چا نه د کومک
غوښتنه کړې.

نو لومړی یې خپل خواهشات را مخته کړي.

ما له خدایه ستاسې په څېر صادقې انسان غوښتنه، تر څو بې
له کوم غرضه راسره مرسته وکړي.

ورځه مې مننه وکړه.

د کابل په ښار کې مې پوره دوه لکه افغانی ورکړي.

انجلی راته وویل:

رازه چي يو خُل زموږ کور ته ولاړ شو، هلته به يوه پيالنه نيم
چای وڅښي بيا به ځي.

ما ډېر ټينگار وکړ، چي زه مې خپل پوهنتون ته ځم.

خو هغې پريښودم، او له ځانه سره يې خپل کور ته روان
کړم.

له ډير مزل وروسته يوه تنگه کوڅه راغله، انجلې وويل په
دغه کوڅه کې زموږ کور دی.

دواړه دې کوڅې ته ننوتو.

او د اخري دروازي ور يې وډباوه.

ورته مې وويل:

تا خو ويل چي زه د ځان او مور څخه ما سوا بل څوک نلرم
کنه.

ويل يې:

يو څه ماشومان د گاونډيانو رازي، هغوي دروازه خلاصوي.

يو څه انتظار مو وکړ، خو دروازه خلاصه نشوه، زما زړه
کې هم رنگ رنگ فکرونه تاوېدل.

يو خُل خو مې له ځانه سره وويل، چي رازه ياره ته څه کوي
هڅي د پردي کور ومخې ته ولاړ يې!

خو بيا مي وويل:

اوس راغلي يم.

په همدې كې دروازه خلاصه شوه.

درې څلور ماشومان له كور څخه راووتل، جامې يې خيړني وې.

ويل يې:

رازي، مور ورننوتو.

خو د دواړو دروازو تر شا غله ولاړ وو.

او انجلې پرې زما تر خبرېدو مخكې زه خرڅ كړې وم.

دروازه يې بنده كړه، او نور يې راته د ټوپك اخري برخه ونيوله.

بي حده زيات يې ووهلم.

دومره يې ووهلم چې له ملا څخه مي وينو داري وكړې.

ما د وهلو پر مهال وليدل، چې هغې انجلې ته

يې مالک وويل چې څه دې ورنه اخيستي دي.

او كنه؟

انجلې ورته وويل:

نه، څه ورسره نه وو چې ورڅخه اخیستی مې وای.

دا زما د ژوند تر ټولو لومړی ټکر وو، دې خلکو زه له ځانه سره پوره اته ورځې وساتلم.

او زما په سر يي زما له پلار څخه پوره یو میلیون افغانۍ واخیستی.

د دې پېښې څخه وروسته زه مې پلار پخپل لاس پوهنتون ته بوتلم.

او ویل يي چې لدې ځایه راونه وځي، زما د پوهنتون دورې خوندورې ورځې شروع شوي.

زموږ د طب پوهنځي ټول استاذان زما سره د شوي پېښې څخه خبر وو.

او هره ورځ به يي محصلینو انجونو او هلکانو ته زما مثال ورکاوه، چې داسې انجونې مو چیرته دوکه نکړي.

کابل وو نو، د ټول افغانستان مرکز وو، د هر ولایت خلک ورته ځي، راځي.

زموږ د طب سخت درسونه شروع شول، هغه درسونه چې بیخي زیات سخت وو.

د څو ورځو تر تېریدو را وروسته مې ولیدل، چې هاغه غله انجلی چې عایشه شینواري نومېده.

او په لومړي ځل يې زه دوکه کړی وم، زموږ پوهنتون ته راغلي وه، او زما پوښتنه يې کوله.

ما ترې ځان پټ کړ، او ورنغلم، خو استاذان راپسې اخر راغلل، مجبور شوم ورنغلم، په مات زړه وروان وم.

د انجلۍ په سترگو کې راته يو ډول پښیماني ښکاره شوه، خو زړه مې نه غوښتل چې خبرې ورسره وکړم.

اخر انجلۍ هم راته وويل:

که چيرې ته له ما سره خبرې نکوي نو مه يې کوه، دادی زه درنه ولاړم.

خو دا په یاد ساته، چې ما هغه پخوانی ژوند پرېښود، غواړم يوه ښه ميرمن شم.

ستا په څېر پر هيز گاره او د خپل خواهش وژونکي انسان مې له خدايه په سوالونو غوښته.

خير زه ځم، خو که چرته دې راباندې رحم راغی نو دغې نمبر ته ضرور زنگ راووهه.

په کاغذ ليکل شوی نمبر مې خپل جيب ته واچاوه.

خپل اطاق ته راغلم، يو ځل بيا مې د خپلې بربادۍ په اړه سوچ واهه.

سر مي دواړو لاسونو ته تكيه كړ، داسې نيم ساعت مي چرت وواهه، خو هېڅ نتيجه هم لاسته رانغله.
 آخر مي خواكې ناست ملگري چې درس يي وايه، په ملا وټپولم، سر مي له خپلو لاسونو څخه راپورته كړ.
 سمیع وو، ويل يي ياره دا څه سوچونه وهي، گوره هلکه زما درته پام دی.

نن دي بيخي درس ندی ویلی خا!
 ما ورته خپله ټوله كيسه تېره كړه.
 گر چې د لومړۍ كيسې نه زموږ ټول صنفیان خبر وو، مگر دوهمه كيسه باندي لا څوك خبر نه وو.
 سمیع راته وويل:

هلکه خيبره زه درته يوه مشوره دركوم.
 ما ورته وويل:

وايه.

ويل يي:

گوره وروره عايشه كاكړ تاته دوکه دركړه، ته يي څومره ودردولي، كه زما مني لکه زما په څېر يي پر ځان مينه كه او وروسته يي زړه ورمات كه.

ما ورته وویل:

نه یاره خدای دې نکړي، ولې تا لکه چاته دوکه هم ورکړې ده.

ویل یې یاره څه به درته ووايم.

تیرپزه د دې کیسو نه!

دا مهال ورته زنگ راغی.

بند یې کړ.

علت مې ور څخه وپوښت.

ویل یې:

یوې انجلۍ مې زړه مات کړی دی، او له ځانه سره مې اراده کړې ده، چې پوره د زرو انجونو زړه به ماتوم.

تر اوسه خو مې د دوه سوه او درې انجونو زړه مات کړی دی.

او نور هم لگیا يم.

ما ورته وویل:

ياره دا څه وايي؟

هغه یوه به ظالمه وه، که دومره تکړه یې نو د همغې نه یې بدله واخله کنه.

ویل یی:

له هغی خو می بنه پوره بدله اخیستی.

مگر اوس می دا یو ډول خوراک دی، تر څو زړونه مات کړم.

د هر چا د زړه په ماتولو سره یو ډول سکون راته حاصلیری.

سمیع بیخي بلی خواته بوتلم.

له ما څخه یی بیخي پخوانی غم لری کړ.

ما داسی فکر نه وو کړی، چې داسی خلک به هم په دنیا کی شتون ولری.

خو دا لومړنی انسان وو، له سمیع څخه می وپوښتل:

هلکه خا دا راته ووايه، چې له لومړنی مینې دې څه ډول غچ واخیست؟

ویل یی:

د غچ اخیستلو څخه د مخه به درته ووايم، چې څه ډول دوکه یی راسره کړی وه!؟

خیبره وروره زه ډېر خرابات هلک وم، په خپلې مینې مې
هره ورځ زر دوه زره افغانۍ لگولې، همداسې زر دوه زره
به مې ورته د خرچې لپاره هم ورکولې.

مگر زه پدې نه پوهېدم، چې اسیه صرف زما څخه د پیسو
شکولو لپاره له ما سره مجازي مینه کوي.

د اسیه ټوله خرچه ما په غاړه اخیستې وه، او بل ماسره پیسې
هم خې ډیرې وې، ځکه چې له پلار څخه راته په کوچنیوالي
کې ډېر زیات میراث پاتې وو.

او پلار مې په حق رسېدلی وو.

اسیه هم زما له شته وو څخه خبره وه، خو زه پدې نه پوهېدم،
چې هغې صرف زما د شته وو لپاره له ماسره مینه کوله.

داسې نه وه، چې زه احمق وم، نه پوهېدم، مگر اسیه به داسې
عملونه کول.

چې زما پرې هېڅ د درغلی شک نه راته.

یوه ورځ را څخه اسیه پیسې وغوښتې، مگر ما ورنکړې، تر
څو معلومه یې کړم، چې اسیه له ما سره مینه لري، او که
زما د پیسو سره مینه لري.

په هماغه ورځ راته په ثبوت ورسېده، چې اسیه زما له پیسو
سره مینه درلوده.

زه بي د يو څو بويو نوٽونو لپاره ڊير زيات ورتلم.

ما هم ورته وويل:

لڏي څخه وروسته والاڪه راڅخه يوه ڪاسيره وگوري.

هغي وويل:

چي داسي ده، نو والاڪه لڏي څخه وروسته ته هم زما څهره وگوري.

هماغه ورځ شوه او اسيه ولاړه، مگر يوه ورځ چي ما د خپلو ملگرو په همڪاري معلومات وکړل، نو اسيه د بل هلڪ سره گڻڇڏه.

ماته هم د غچ اڃيستنې ڊپره خوندوره موقع په لاس راغله.

ما هغوي دواړه يو ځاي ونه کتل، خو دومره پوه شوم، چي هلڪ او انجلي دواړه نن مازديگر زازي پارڪ ته د چکر لپاره رازي.

ما همدغي وخت کي يو ملگري ته چي د مکتب د وخت ملگري مي وو زنگ وکړ، ورته مي وويل:

هلڪه ڄان زازي پارڪ ته له خپل ڪانٽينر سره راورسوه، دا چي زما دا ملگري به شپه او ورځ په بالاخانو کي گڻڇڏه، نو دا خبري ورته عادي وي.

له خانہ سره ٻي ڊپر زيات ملگري راوستل، د زازي پارک
څخه په مخکي چوک کي ورته ودرېدو.

ماته معلومات راغلي ووچي هلک او انجلي په سپين ټوډي
موټر کي راځي.

چي ټوډي د هماغه هلک ده، ټولو هلکانو پوزکونه ووهل، هر
کله چي ټوډي راورسېده، هلک لاسونه پورته کړل، انجلي
مي تري راکوزه کړه.

د هلک په سر وسله ايښي وه، ځکه ٻي هېڅ هم ونه ويل، او
زموږ له وينا سره سم ٻي موټر چالان کړ او ولاړ، ما سره د
ټولو ملگرو مي انجلي موټر ته پورته کړه، موټر کي ټول
هلکان کښيناوتل، ما خپل پوزبند لري کړ.

اسيه زه وپېژندم، موټر حرکت وکړ، انجلي مي له ټولو
ملگرو سره يو ځای د موټر څخه په اوږه راکيياسله، او په
بالا خانه کي مي پوره په اتيا لکه روپي خرڅه کړه.

فکر کووم، له هغي تور دوزخ څخه به تر اوسه هغه نه وي
راوتي.

د همغي ورځي وروسته راته دا خوند راکوي، چي د انجونو
زړه مات کړم.

تر اوسه مي د دوه سوه او دري انجونو زړه مات کړی دی،
او دا عدد چې کله تر زرو ورسېده بيا بس دی.

ما فکر وکړ!

د آسیه په نوم زموږ يوه خپلوانه هم وه، خو پوره د دري
کالو راهیسي نادرکه وه.

ومي ويل چې دا چرته زموږ هاغه خپلوانه آسیه نه وي، ما
ورڅخه د قوم پوښتنه وکړه، ويل یی چې آسیه هم د دره نور
وه.

او هو بس زړه مي ترکان وخورل، ځکه چې آسیه زما د ترور
لور وه.

هغه زما ډېره خوښه وه، واقعاً هغه زما لومړنی او اخرنی
مینه وه.

او هغه توپي والا هم زه وم، کوم چې په پورتنی کیسه کې
سمیع ذکر کړ.

په سمیع مي ځان پوه نکړ، خو ویرېدم، پدې چې چپرته ومي
نه پیژني.

له سمیع څخه مي د بالا خانې ادرس وغوښت، خو هغې
وويل، څنگه دي خوښه ده ته هم لکه ورزي؟

ما ورته وويل:

هو ورخم یاره له هغې انجلی پوښتم چې ولې یې له تاسره خیانت کړی دی.

دا چې زه په آسیه مین وم، مگر زما د مینې په دوران کې آسیه همدې سمیع ته د خنډ گوته نیولې وه.

زما له سمیع څخه ډېر بد راغلل، خو خوشحاله پدې شوم، چې خپله آسیه مې پیدا کړه.

په ډېر زیات چل او هنر سره مې له سمیع څخه آدرس واخیست، او روان شوم.

یوه مشخص ځای وو، د هغې ځای نوم نشم اخیستی، خو په ډیرې سختۍ سره مې یو سمبوسو والا پیدا کړ.

او ماته سمیع ویلي وو چې همدغه سموسو والا خلکو ته د نوي ځای آدرس ورکوي.

سموسو والا څخه مې په ویریدلي انداز پوښتنه وکړه،

وروره ستاسې آدرس راته چا راکړ، ویل یې:

ستاسې څه پکار وو؟

ما ورته وویل: وروره زه د ننګرهار پوهنتون محصل یم، او ستاسې ادرس راته پوهنتون کې یو شاگرد راکړ.

سموسو والا وویل:

د هغه شاگرد نوم څه و.

ما ورته وويل:

سميع سميع نوميزي، ويل يې هو سمه ده.

خو هغه بالا خانه اوس له دې ځايه پاکستان ته تللي.

تندي ته مې ټک ورکړ، ځکه دا خو لا سخته شوه، سموسو والا وويل:

خير مه خفه کيږي، دلته يوه بله نوي جوړه شوې، د هغې آدرس به درکړم.

خو لومړی به زما شيريني راکوي.

ما ورته وويل:

د دې ځای آدرس مې ندی پکار د پاکستان آدرس راوخايه شيرينيانې ډيري.

ويل يې:

دغه ځای د پندی په راجه بازار کې دی.

سموسو والا ته مې پنځه سوه افغانۍ ورکړې، له ما پوهنتون پاته شو.

او د پاکستان په تکل له پوهنتونه راووتم.

خو نه راسره پاسپورټ وو، او نه کوم بل څه!

بيگ مي شاته و اچاوه، خپل ټول د ضرورت وړ لوازم مي له پوهنتون څخه راوويستل.

د کندهار د هډې په طرف روان شوم.

په هډه کې يو موټر ولاړ وو، خبره مي ورسره وکړه، دا موټر بيا تکه توره ټوډي وه.

چې شاته پکې درې څلور نور خلک هم ناست و، زه په مخکنۍ چوکۍ کې کيناستم.

موټر حرکت وکړ، له ځانه سره مي يو بوتل اوبه او لږ څه کباب هم راوخيستل، تر غزني راوړسېدو.

تورو وريځو د قهر نارې پيل کړې، د لين موټرو تېز رفتار کاوه.

په موټر کې يو ډول خوشبويي هم د ډيريور له خوا پاشل شوي وه، د آسمان تورو وريځو له خپلې غېرې د رحمت څاڅکي راوڅڅول.

د باران څاڅکي ډېر غټ غټ وو، د خلکو ترې ويره کېده.

ډېر ژر د موټر بنښنه له څاڅکو ډکه شوه، ډيريور پرې پای پاک کش کړ.

ورځې هم په آرام آرام خپل ځای د شپې توري تيارې ته پريخود.

د موټر پر بنښنه د گلی غونډوسکي راوگرځېدل، ډرپور موټر
د یوې ونې لاندې ودراره.

تر څو باران آرام شي، او بیا روان شو.

هر کله چې باران لږ لږ څه آرام شو، موټر بیا خپل حرکت
پیل کړ، ډرپور بڼه وو تېز وو.

تر کندهاره یې په اوو ساعتو کې راوړسولو، لدې موټره
راکېوتم.

او د سپین بولدک لپاره مې ونيوله، چې دغه لاره هم د
افغانستان له لویو لپارو او سرکونو څخه حسابیږي.

یو ډرپور سره تر سپین بولدک پورې راغلم.

د سپین بولدک په لپاره یې نه پرېښودم، ډیرې زاری مې ورته
وکړې.

خو پرېښودم، آخر کې بېرته ناهیلی ترې راروان شوم، د
یوې ویالې تر څنګ فکر مند او غمجن کښناستم.

اصلا ماسره تذکره نه وه، او له کوره تذکره راوړل، خبره
ډیره اوږدوي.

نو کور ته مې زنگ وواکه ورته مې وویل: زما تذکره له
کوره راوړیږی.

زه په کندهار کې يو هوټل ته ولاړم، وږی شوی وم، ما ويل چې يو څه به وخورم.

د نصيب پريکړه وه، په همدې هوټل کې مې يو سيجي راواخيسته.

زه په خوړلو لگيا شوم، چې ومې ليدل عايشه کاکړ تصادفاً زما مخې ته کيناسته.

زما ذهن راته وويل: چې دې انجلې ته د پوهنتون نه تعقيب کړی يې.

ځکه خو راپسې تر دې ځايه راوړسېده.

او زما شک تر يو حده ريښتيا هم وو، ځکه چې عايشې ته سمیع ويلي وو، چې خيبر د سپين بولدک له لارې پيښور ته ځي.

خو دلته پوښتنه داده چې سمیع ته چا وويل؟

چې خيبر د سپين بولدک له لارې پاکستان ته ځي.

خير د دې علت به وروسته د وخت سره سم درته ووايم، عايشه راته مخامخ کښيناسته.

او لکه د اول ځل په څېر يې راسره دا ځل د سيجي خوړل پيل کړل.

زما هم زړه کې زور نه وو، هاغه د سادات خبره وايي په
تتهايې کې انسان خپل دښمن هم ځانته تر ټولو نږدې انسان
گڼي.

زه تر اخره غلې وم، او عايشې خبرې کولې، هغې خپله
پښيماننټيا د خپلو دروونکو خبرو په اورولو کې ماته
څرگندوله.

خو ما يې خبرو ته هيڅ اهميت نه ورکاوه، آخر يې راته دا هم
وويل:

چې زه تا تر پاکستانه رسولای شم.

ما بيا هم ځواب ورنکړ، هغې وويل:

گوره زه له تاسره مرسته کووم، له تورخم دې اړوم، هاخوا
چې ته چيرته ځي ورځه.

دا خبره بې زما لږه څه خوبه شوه، بس بله لار نه وه.

ورسره مې نو ومنله، تر څومې واړوي، بڼه په آرامه مو
ډوډۍ وخورله، د ډوډۍ وروسته مې لستونې رابډ وهل، تر
څو اودس او لمونځ اداء کړم.

د هوټل په آخري حصه کې ځانگړی جوړ شوی تشناب وو،
اودس مې پکې وکړ.

عايشې ته مې وويل:

چې همدې د خوراک په خای کې راته په طمع شي، او زه
جماعت ته د لمونځ اداء کولو لپاره ولاړم.

د مازیگر څلور بجې به وي، له جماعت څخه راووتم، عايشه
مخکې شوه، او زه ورپسې شوم.

د يو څه مزل وروسته د پاکستان او افغانستان سرحد ته
ورسېدم.

دا ځل پوليس افسر له عايشې څخه زما د کارت او تذکرې
پوښتنه وکړه، هغې ورته وويل:

دا زما خاوند دي، دغه زما کارت دی.

عايشې ته يې وويل: ته دې ماسک لري کړه، شاوخوا خلک
ولاړ و، عايشې ماسک ورته لږ څه لري کړ.

بیرته يې ژر په پوزه کړ، پوليس ورته بيا وويل: پوره يې
لري کړه.

ما ورته وويل: صحيح شو کنه بس دی، يو ځل يې درته
وخود کنه.

ويل يې: نه ولاړ شی يو ځل ځان هاغه ماشين کې سکين
کړی بيا راشی، ولاړو ځان مو سکين کړ، دا پوليس ډير
خراب انسان وو.

په غلته سترگه يي عايشي ته وليدل، عايشه ڪه هر ڇنگه وه،
يوه پڻتنه پيغله وه.

او هيڻ پنجابي دا حق نلري، ڇي يوي پڻتنه ته هم په سپڪ
نظر وگوري.

لس مي موتي ڪر، تر ڇو ويي وهم!

خو عايشي مي لاس ونيو.

شڪر ڇي په آرامه واوريدو، گني لڊي به دلته ڇومره لويه
لانجه جوريدو.

له عايشي سره مي لانجه شروع ڪره، ڇي ولي يي افسر ته
وويل ڇي دا زما خاوند دي.

خو خير لياره مي ورڇه بپله ڪره، په هر حال بنه يي راسره
وڪرل.

هغه روانه وه، ما پري د شاخوا نه غر وڪر:

عايشي!

شاته يي راوڪتل، ويل يي ڇه دي؟

ما ورته په بنده ڙبه وويل: زه په پاڪستان ڪي نابنده يم، هڻي
نه بيا مي ڇوڪ ونيسي.

ويل يي: خانو؟

ما ورته وويل: ڪه ڪيري دواڙه به يوڄاي ولاڙ شو.

ويي خندل!

او وبي ويل: سمه ده، ڇه ڊول چي ستا خوبنه وي، هماغسي به وڪرو.

ورڇه مي وپوئتل: خا لڊي ڄايه اوس په ڇه ڪي ڄو.

ويي ويل: لڊي ڄايه بايد په اور گاڏي ڪي ولاڙ شو، ڄڪه مخڪي ڊير قوي پوليس ولاڙ دي.

او هغوي امڪان لري دا ونه مني چي ته زما خاوند يي.

سخته غوصه راغله، او هغي هم زما د غوصي لپاره دا خبري ڪولي.

عائشه ولاڙه، او د اور گاڏي ٽڪٽ يي راواخيست، زه اول نه اور گاڏي ڪي ڪنڀناستم.

عائشه د لڙ ڄنڊ وروسته اور گاڏي ته راوخته، زما و مخي ته ڪنڀناسته.

ويي ويل:

گوره خيبره!

تاسره هڀڄوڪ هم دومره ڪومڪ نه ڪوي.

تر ڄو چي مينه درسره ونلري، ته ولي نه پوهيري.

ما ورته وويل:

سمه ده، زه په هر څه پوهيرم، خو زه اوس د داسې چا په
لتولو پسې روان يم، چې له تا راته ډېر ارزښت لري.
عائشې وويل: سمه ده.

زه او هغه د يوې شيبې لپاره غلي شو، اور گاډي په کلار
کلار حرکت وکړ.

ټنگ او ټونگ يې شروع شو، د پاکستان حکومت د دغه اور
گاډي لار په ډيرو بڼکلو بڼکلو منظرو تېره کړې ده.

د دې منظرو په ليدلو سره راته د هندي او پښتو فلمونو هاغه
بڼکلي بڼکلي منظري ذهن ته ودرېدې.

واقعاً د هغې نه کمې نه وې، شنه شنه ځايونه د شنو غرونو
پر سره د واورو داسې رابهيدل لکه د يو انسان تر سترگو
چې اوبڼکې بهيري.

اور گاډی به په هغه لار ته چې منظري به يې په تدريج سره
لا بڼکلي کېدې.

يو وخت کې يو تک شين کلي ته ورسېدو، اور گاډی هملته
و دريد، په دې کلي زما خيال دی باران شوی وو.

لا يې هم په آسمان کې ورېځ چلیده، د کلي څخه لري د سړک
پرسر څو انجونو منگي په ترڅو کې نيولي وو.

او رنگارنگ جامو يي د هر انسان نظر حان خواته کش کاوه. د چنچنو آوازونود کلي ماحول ته بېله بنکلا ورکړي وه. په پتو کې يي غنم کرلي وو، خو لاشنه وو، داسې شنه چې شين رنگ يي د انسان د سترگو ديد تېزاوه. د دې کلي ماحول واقعاً خوندور وو، اور گاډي والا وويل: چې شپه همدلته په آرامه تېره کړي، سبا به پخیر حرکت کوو.

ما او عايشه د کلي ماحول ته داخل شو، واقعاً دا يوه بڼه کلی وو، د دې کلي خلک ډېر د لوی زړه څښتنان وو، دوی د رنگ نه پنجابيان معلومېدل، خو په ميلمستيا کې يي پښتنو ته ماته ورکړي وه.

دا چې زموږ پښتنو خپل پخوانی دود پريخی مگر حای يي خالي ندی پاتې، او خبره د انسانيت ده، که پښتون د انسانيت په لور روان وي.

نو د پښتون صفت به کيږي، او که پنجابی د انسانيت په لور روان وي، نو د پنجابي صفت به کيږي.

موږ ته نه غلط رواج اهميت لري، او نه هم بي ديني موږ ته اسلاميت او انسانيت تر ټولو زيات اهميت لري.

پدې کلي کې د شپې لپاره راته یوه کوټه راکړل شوه، دا چې
 ماسره عايشه وه نو حُکمه راته یوه خونه خانگري شوه.
 او مجردو (بې بنحو) سړو پنځه شپږ نفرو ته یوه کوټه
 ورکړل شوه.

دا کلي د غره پر سر وو، او د غره په لمنه کې پټي وو، مور
 لومړی غره ته راختلي وو.

او اوس یې کوټې راکړې، زه په کوټه کې پر کت باندي
 ځملاستم، او عايشه پر محکمه بیده شوه.

ماته خوب نه راته، د کت و خوا ته بنیینه وه، پرده مې یې
 لیرې کړه، چې ومې لیدل، د لاندي کلي هره برخه ورڅخه
 معلومېده.

د اوبو د غږ تر غره رارسېده، لاندي د غره په لمنه کې څو
 ساتونکي ولاړ وو.

په دوه یا درې دقیقو کې به یې ویو لوړ غږ باندي نار ه کوله،
 الله اکبر!

دا د دې لپاره وه، تر څو غله د کلي و خوا ته رانشي، د
 ساتونکو غږونه به د غره په لمنو کې له یو بل سره لگېده، او
 انگازې به یې کولې.

يو غر به تر يوي دقيقې پوري بار بار اوريدل ڪېده، د هر
 ڪور له خوا به يو حل د غنمو په لور رڼا اچول ڪېده، تر څو
 غنم وگوري ڪوم الوتونكي مرغه خو به يي نه خرابوي.
 پدې ڪوته ڪي هم د الماري پر سر يو خراغ پروت وو،
 راومي خيسته.

د ڪلي په يوي يوي برخي مي وگرځاوه، ډېر خوند يي راگر،
 همداسي ويده شوي وم.

يو وخت مي مخ د لمر تودي خانگي وسوځاوه، ژر راپورته
 شوم، فکر ڪووم لمونځ قضاء شوي وو.

ژر ژر ولاړم، تر څو اودس وگرم، چي څنگه له ڪت څخه
 راپورته شوم.

عائشه له حمام خاني څخه راووته، ويختان يي لامده وو،
 سپين غټ مخ او تورو سترگو يي ډير خوند راگر.

مگر همدغه وخت ڪي آسيه را ياده شوه،

اودس مي نيمايي ته رسولي وو، چي د اور گاډي نفر راغي،
 او ويل يي چي ځانونه ژر ژر اور گاډي ته راورسوي، چي
 لس دقيقې بعد حرکت ڪوي.

خپل دوه رکعتي مسافرانه لمونځ مي اداء ڪړ، او د عائشي
 سره يو ځای تر اور گاډي راغلم.

خپل نيمائي منزل مو يو حُل بيا پيل ڪر، اور گاڏي روان شو.
 ما له عايشي وپوئتل چي دا اور گاڏي تر ڪومه حايه پوري
 حئي، عايشي وويل: دا اور گاڏي تر ڪراچي پوري حئي.
 بيا مي ورخه وپوئتل: خانو د ڪراچي خه بيا پنڊي ته ڪوم
 موئر نيم حئي او ڪنه.
 ويل بي:

هو همالته موئري ولاري وي، او حئي.
 تر دي وروسته د اور گاڏي اشپز راغي، دا چي مور د سهار
 ناشته نه وه ڪري، حڪه نو بايد په اور گاڏي ڪي مو خه
 خورلي واي.

عايشي اور گاڏي والا ته يو خه پيسي ورڪري، ما ڪي هم
 هيخ شيمه نه وه.

چي د پيسو د ورڪولو مي ورته ويلي واي، زه په اور گاڏي
 ڪي هم ويده وم.

اشپز يو خه راوړل، هغه مو وخورل او نور زه پاس وختلم،
 تر خو بيده

ڪلاري بيده شوم، د سترگو پٽولو سره پر خان بيخي نه يم پوه
 شوي، تر ډيره وخته بيده وم، يو وخت چي له خوبه راپاڅدم.
 ومي ليدل، چي په مخ مي خو د تورو زلفو تارونه پراته دي.

ڄنگ ته مي پهلوانه عايشه ويده وه، تر ڏير وخت وروسته د
عايشي د روح په په غياب ڪي مي د هغي له حسن څخه خوند
واخيست.

هغي ته خدای بڀل ڊول بنايست ورڪري وو، هغه يوه چاغه
انجلي وه، چي د مخ په ڪاسه ڪي يي ڪوم هڏوڪي تش نه
معلومبده.

بيا مي هم ڄان قابو ڪر، او عايشه مي له خوب څخه راويخه
ڪره.

هغي هم ٽرٽر خپل جالي لرونڪي پروني پر سر ڪر، او يو
ڄاي په ڪراچي ڪي له اور گاڏي څخه راڪيوٽو.

د ڪراچي ښار ڏير د گني گوني څخه ڊڪ ښار دي، چي ڏير
پيښوريان يي د ليدلو ارمان لري.

د عايشي د خبري سره سم، په خوا ڪي موٽري ولاري وي،
عايشي په اوردو ٽبه له يو توڏي والا سره خبره وڪره.

ما او هغه يو ڄاي د پندي او اسلام آباد په لور حرڪت وڪر، د
هغه ښار

موٽر په تيزي سره رفتار ڪاوه، او ښڪلي سيمي به يي ٽر ٽر
فنا ڪولي، د ڏير زيات منزل ڪولو څخه وروسته تر اسلام آباد
راورسڀڏو.

آسلام آباد ډېر لوی بناړ دی، ما پدې بناړ کې هیڅوک هم نه پیژندل، یو حای عایشه یو دوکان ته ننوته.

ماته یې وویل:

ته همدلته بیرون راته په طمع شه، زه ژر بېرته راوزم.

پوره یو ساعت ورته په طمع شوم، خو د انجلی هیڅ درک ونه لگېد.

آخر مې اراده وکړه، چې زه به ورپسې ورشم، خو دا چې ژبه راته زده نه وه.

د دې جرأت مې هم نشو کولای، بس بله لاره نه وه، دوکان ته ورننوتم دا چې ژبه مې زده نه وه.

نو هڅې وال هم پوه شو، چې ژبه راته زده نده.

نو انگلیسي یې شروع کړه، دا وخت مې د مکتب د زور استاذ راز محمد چې په مورنۍ یې په زور سره انگلیسي زده کړې وه.

ډیره مننه وکړه، ځکه که چیرې مې انگلیسي زده نه وای، اوس به مې څه کول، خیر په هر حال دا دوکاندار مې پوی کړ.

چې داسې یوه انجلی راسره وه، دلته دې دوکان ته راننوته، او بیا مې ونه لیده.

ویل یی:

وروره خفه کیره مه!

دلته زمور د دوکان دوه دروزای دی.

امکان لری، په یوه رانوتی وی، او په بله وتی وی.

تندي ته می تک ورکړ، چې په رنو سترگو کی دی انجلی یو
حل بیا ماته دوکه راکړه.

خو دا څنگه دوکه وه، چې انجلی ولاړه، هیڅ می پری ذهن
ونه رسېده.

راساً یو موټر ته وختم، او رجا بازار آدرس می ورکړ.

زه راجا بازار ته ولاړم، هلته یی خلکو ته ټکتونه ورکول، ما
د انجونو عکسونه ولیدل.

د آسیه عکس پکی نه معلومېده، خو خیر اخر کی راوواته.

چې د بلې شنبې لپاره یی په پروگرام کی نوم وو.

ما هم یو ټکت د شنبې ورځی د پروگرام لپاره راواخیست.

همدلته می یوه خونه کرایه کړه، او تر شنبې ورځی پورې
همدلته پاته شوم.

د شنبې ورځی پروگرام وخت هم راغی، او د همدې ورځی
نڅېدونکی آسیه وه.

آسیه خپله نڅا شروع کړه، د آسیه نظر هم یو وخت پر ما ولگېد.

زما لیدو سره سم آسیه بې هوښه شوه، او خلکو دننه یوړه، دا چې پدې ورځ د دې ځای مشر نه وو.

نو هیڅ هم ونشول، په سبا بیا راغلم.

د دې ځای له مشر سره مې د آسیه په باره کې خبرې وکړې. هغې راختمه کړه.

|||||

شپه په دوه زره افغانۍ!

ماته سخته غوصه راغله، خیر هیڅ مې هم ورته ونه ویل:

ورته مې وویل:

څه وخت راشم.

دا خبرې مې ورسره په انگلیسي کولې.

ویي ویل:

نن شپه هم کولای شې،

سخت زیات د خفگان حالت وو، چې زما آسیه دومره بې قدره شوه، چې ...!

په همدې شپه زه ورغلم، آسیه مې غپنې کې ښه ډیره ونيوله.

او بیا می لډې حای خخه د وتلو پلان ونيوه، آسیه ویل:
که چیرې زه لډې حایه وهم اوزم، خه به وکړم.
آیا ته به له ماسره واده وکړې؟
ما ورته حواب ورکړ.
هو.

زه لتا سره واده کووم، رازه ته اوس ماسره جنت وطن ته
لاړه شه.
هلته به ژوند وکړو.
خوندونه به واخلو.
هماغه وو، چې ما او آسیه د هندارې له طرفه راووتو.
او جنت وطن ته راغلو.
اوس آسیه خپل کور ته تللي وه.
او زه سره د وراره او اوښي د هغې په طرف وروان یم.
دادی اوس می ورسره لیده کاته هم وکړل.
پدې شپه زه پوهنتون ته راغلم، خو یو خبر په ټول افغانستان
کې خپور شو.
چې یوې انجلۍ خان اعدام کړی.

ما پری هیخ سر ونه خوړاوه، خو صنفیانو به راته هر یو کتل
او خفه به بپرته تلل.

دا

.....انجلی.....

.....

پای

دوهمه برخه ډیر ژر.....

خبرتیا:

سادات انلاین اکاډمی:

دغه اکاډمی چې ما سیدادریس سادات جوړه کړې، که
چیرې انلاین زده کړو ته اړتیا لری.

نو مور پي درته د گوگل میت له لارې وړاندې کوو.

په دغه اکاډمی کې د یوتیوب زده کړه، د انگلیسي زده کړه
او د قران عظیم شان برخو تدریس کیری.

که چیرې شایقین یاست، نو له ادارې سره پي په لاندې
شماره اړیکه نیولای شی.

0779011816

نوټ: دغه شماره زما نده، زموږ د ادارې ده.

ليکوال: سيد ادریس سادات
که چيري غواری د لویو لویو
ناولونو کیسی په لنډ ډول د لسو
دقیقو ویډیو کې وگوری، نو زما
لاندې یوتیوب چینل در سره
سبسکرایب کړی.
او راتلونکې هره ویډیو یې په
مینه وگوری.

<https://youtube.com/@muramradiohd>

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**